

РЕШЕНИЕ

№ 58

гр. С., 19.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С. в публично заседание на девети декември през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Анна Т. Трифонова

при участието на секретаря Стефани Хр. Чапанова като разгледа докладваното от Анна Т. Трифонова Търговско дело № 20225500900293 по описа за 2022 година

Предявени са искове с правно основание по чл. 500 ал. 2 предл. първо от КЗ.

Ищецът З.Д. АД сочи, че на основание чл. 219, ал. 3 от ГПК предявява обратни (регресни) искове с правно основание чл. 500, ал. 2, предл. първо срещу М. С. Г.. Моли, под условие на евентуалност, в случай, че се намерят за основателни и доказани главните искове на А.И.Т.-К. и Д.Т.К., за присъждане на застрахователно обезщетение за неимуществени вреди и в случай, че се осъди по тях застрахователя по гражданска отговорност, едновременно с това да се осъди М. С. Г. по предявените в същото производство обратни искове, да заплати на З.Д. АД сумата от 52 000 лв. (два иска по 26 000 лв.), предявен частично от 600 000 лв. за неимуществени вреди, вследствие нанесени на ищците по главния иск вреди, в резултат на ПТП, настъпило на 12.08.2021 г., при което е загинала тяхната дъщеря - М.Д.К..

Изложено е, че произшествието е причинено от М. С. Г., който към датата на причиняване на произшествието, е управлявал МПС, бидейки неспособен водач - нямал е свидетелство за управление на МПС. Същият, при управление на автомобил марка Джип, модел Чероки, с рег. № **, на 4.8 км западно от улица „**“, в посока към Еко пътеката в землището на

гр. К., местност „**“, навлиза в десен завой и при излизане от завоя, водачът губи контрол над автомобила, излиза вляво от платното за движение и се преобръща няколко пъти, спирайки в дървесна растителност.

Посочено е, че в резултат на многобройните удари, М.Д.К., пътник на предна дясна седалка до водача, получава многобройни и тежки травматични увреждания, несъвместими с живота и почива на мястото на произшествието.

Изложено е, че на основание чл. 498 от КЗ, родителите на М.Д.К. - А.И.Т.-К. и Д.Т.К., са предявили съдебни претенции срещу „З.Д., за което е образувано т.д. № 20225500900158 на Окръжен съд - С., търговско отделение, за обезщетяване на неимуществени вреди, които ищците претендират да са настъпили в резултат на описаното ПТП.

В исковата молба, ищците твърдят, че ПТП е настъпило в резултат на неправомерните действия на М. С. Г., водач на л.а. „Джип Чероки“, с рег. № **, като същият е управлявал автомобила без свидетелство за управление.

Сочи се, че гражданската отговорност на водачите на л.а. „Джип Чероки“, с рег. № ** е застрахована от „З.Д., със задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Отбелязано е, че застрахователната полица, покрива отговорността на собствениците, ползвателите, държателите и водачите на „З.Д., за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди.

Претенцията на ищците по образуваното гражданско дело, е застрахователят да им заплати сумата от по 26 000 лв. (общо 52 000), частични иски от пълните претенции, всяка от които от по 300 000 лв., представляваща обезщетение за причинените им неимуществени вреди, вследствие смъртта на тяхната дъщеря М.Д.К..

Изложени са доводи, че доколкото регресното притезание зависи от удовлетворяване на правото, предмет на първоначалния иск, ответникът по обратния иск следва да бъде осъден под условия - след като ищецът по обратния иск изпълни постановеното срещу него осъдително решение по първоначалния иск.

На основание гореизложеното, за „З.Д. е налице правен интерес от предявяване на настоящия обратен иск против М. С. Г..

Моли, в случай, че „З.Д., ЕИК: **, бъде осъдено за заплати застрахователно обезщетение по риска “Гражданска отговорност” на А.И.Т.-К.

и Д.Т.К., да се осъди М. С. Г., ЕГН: *****, да му заплати на основание 500, ал.2 от КЗ, сумите:

- 52 000 лв. (два иска от по 26 000 лв.) - частично предявени от сумата 600 000 лв. (два иска от по 300 000 лв.), представляващи обезщетение за неимуществени вреди;

- платените от дружеството лихви върху сумата от 52 000 лв., на основание чл. 500, ал. 1 от КЗ

- направените във връзка с производството по обратния иск съдебни и деловодни разноски и адвокатско възнаграждение.

След оставяне без движение на исковата молба, ищецът е уточнил, че лихвата върху претендираната сума в размер на 52 000 лв., възлиза на 12 070,90 лв., считано от 25.11.2021 г. - датата от която е присъдена с първоначалното решение до 20.12.2023 г. – когато е извършено частично изплащане на присъденото обезщетение от страна на застрахователя.

В законния срок ответникът е депозирал по делото **отговор на исковата молба**, с който взема становище, че така предявеният иск е недопустим, тъй като ищеца не разполага с право на иск по чл. 500 КЗ към момента на подаване на исковата молба.

Аргументира се, че регресното право на застрахователя по задължителна застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите, да получи от виновния водач платеното от него обезщетение, заедно с платените лихви и разноски, при условията на чл. 500 от КЗ, възниква едва след заплащането на обезщетението.

Твърди, че към исковата молба не са приложени доказателства, от които да е видно извършеното плащане в полза на увредените лица, което да обосновава възникналото регресно право.

Сочи, че регресните права на застрахователя, преди още да е платил обезщетение, не са възникнали и като преждевременно предявени, не следва да се разглеждат, респ. осъждане на ответника под условие не е възможно. Счита, че искът е недопустим, поради което на основание чл.130 от ГПК исковата молба следва да бъде върната, а производството по делото - прекратено.

Евентуално, ако се намерят исковете за допустими, оспорва същите като

неоснователни.

Посочва, че по делото не са представени доказателства, обосноваващи ангажирането на регресната отговорност на М. Г.. Твърди, че не е доказан нито един елемент от фактическия състав на деликта - настъпило събитие, виновно поведение у деликвента, вреди и причинна връзка на вредите с деянието. Сочи, че дори не е представен застрахователния договор, по силата на който ищецът е заплатил обезщетение в полза на увредените от ответника лица.

Оспорва описаният в исковата молба механизъм на настъпване на ПТП, оспорва наличието на вина у водача М. Г. за настъпването на ПТП. Твърди, че тези обстоятелства са напълно недоказани и не е ясно от къде ищецът черпи данни за тях. Сочи, че няма представен протокол за оглед на местопроизшествие или каквито и да е било данни за начина и причините за настъпване на произшествието.

Моли, да се прекрати производството по така предявените искове като недопустимо, поради липса на възникнало регресно право.

Евентуално моли да се отхвърлят изцяло предявените искове като неоснователни и недоказани.

Претендира направените по делото разноски и адвокатски хонорар за оказана безплатна правна помощ.

Моли, с оглед становището на ищеца да му бъде дадена възможност да ангажира нови доказателства и да направи доказателствени искания.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните намира за установено следното:

По делото не е спорно, че с решение № 103/24.03.2023г. постановено по т.д. № 158/2022г. по описа на Окръжен съд - С., З.Д. АД е осъдено да заплати на А.И.Т.-К. и Д.Т.К. сумата **от по 200 000 лв. /102 258, 37 евро/** за всеки от тях, частична претенция от общо дължимите им по 300 000 лв./153 387, 56 евро/ за всеки от тях, представляващи обезщетение за неимуществени вреди – претърпени болки и страдания, в качеството им на законни наследници на дъщеря им М.Д.К., починала вследствие на ПТП, настъпило на 12.08.2021г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 25.11.2021 г. до окончателното плащане на сумата. Решението е постановено при участието на

М. С. Г. като трето лице – помагач на страната на З.Д. АД.

Горепосоченото решение е потвърдено с решение № 433/08.12.2023 г. постановено по в. т. д. № 476/23 г., по описа на Апелативен съд – П., което не е допуснато до касационно обжалване с определение № 247/27.01.2025 г. постановено по т. д. № 1316/2024 г. на ВКС, II т. о.

На съда е служебно известно, че с влязла в сила Присъда № 71/28.09.2023 г. постановена по НОХД № 600/2023 г. по описа на Окръжен съд – П., подсъдимият М. С. Г. е признат за **ВИНОВЕН** в това, че на 12.08.2021 г., в землището на гр. К., обл. П., в района на „Екопътека К.“, по пътя между гр.К. и К.ски мъжки манастир/представляващ имот №35496.20.291/, посока от север на юг, като непълнолетен, но разбиращ свойството и значението на извършеното и можещ да ръководи постъпките си, при управление на МПС – лек автомобил джип марка „Чероки“ с рег. № **, собственост на баща му С.М. Г., като **неправоспособен водач**, нарушил правилата за движение и причинил смъртта на М.Д.К. от гр. С..

Видно от приложеното т.д. № 158/2022г. по описа на Окръжен съд - С., с платежни нареждания от 24.04.2023 г. З.Д. АД е заплатил на А.И.Т.-К. сумата от 100 000 лв. /51 129, 18 евро/ - главница за неимуществени вреди и сумата от 14 815 лв. /7 574, 78 евро/ - законна лихва върху главницата от 25.11.2021 г. до 25.04.2023 г. и на Д.Т.К. сумата от 100 000 лв./ /51 129, 18 евро/ - главница за неимуществени вреди и сумата от 14 815 лв. /7 574, 78 евро/ - законна лихва върху главницата от 25.11.2021 г. до 25.04.2023 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 500, ал. 2 от КЗ, застрахователят има право да получи платеното обезщетение заедно с платените лихви и разноси от лицето, управлявало моторното превозно средство, **когато не притежава правоспособност за управление на съответната категория моторно превозно средство**, или на което временно е отнето свидетелството за управление на моторното превозно средство.

В настоящия случай, съдът намира, че е осъществен фактическият състав на чл. 500, ал. 2 от КЗ, пораждащ правото на З.Д. АД на регрес. Виновният за ПТП - то водач, М. С. Г. е управлявал моторното превозно средство, **като правоспособен водач**, с което е причинил ПТП на 12.08.2021 г., при което е

настъпила смъртта на М.Д., което е установено с Присъда № 71/28.09.2023 г. постановена по НОХД № 600/2023 г. по описа на Окръжен съд – П.. Поради това виновният за произшествието водач М. С. Г. дължи заплащане на З.Д. АД на платеното от застрахователя обезщетение, заедно с платените лихви и разноски.

По делото не е спорно, че с **платежни нареждания от 24.04.2023 г.** З.Д. АД е заплатил на А.И.Т.-К. сумата от **100 000 лв. /51 129, 18 евро/** - главница за неимуществени вреди и сумата от **14 815 лв. /7 574, 78 евро/** - законна лихва върху главницата от **25.11.2021 г. до 25.04.2023 г.** и на Д.Т.К. сумата от **100 000 лв. /51 129, 18 евро/** - главница за неимуществени вреди и сумата от **14 815 лв. /7 574, 78 евро/** - законна лихва върху главницата от **25.11.2021 г. до 25.04.2023 г.**

С оглед изложеното съдът намира, че М. С. Г. следва да заплати на З.Д. АД сумата от **52 000 лв. /26 587, 18 евро/** (два иска от по 26 000 лв. – 13 293, 59 евро) - частично предявени от сумата 600 000 лв. /306 775, 12 евро/ (два иска от по 300 000 лв. - 153 387, 56 евро), представляващи обезщетение за неимуществени вреди.

По иска по чл. 86 от ЗЗД.

Ищецът З.Д. АД претендира лихва в размер на 12 070, 90 лв. /6 171, 75 евро/ считано от 25.11.2021 г. - датата от която е присъдена с първоначалното решение до 20.12.2023 г. - когато е извършено частично изплащане на присъденото обезщетение от страна на застрахователя.

Видно от данните по делото действително от 25.11.2021 г. е присъдена лихва с решение № 103/24.03.2023г. постановено по т.д. № 158/2022г. по описа на Окръжен съд - С.. С оглед направеното от страна на З.Д. АД частично плащане на **24.04.2023 г.** на обезщетенията за неимуществени вреди на ищите по т.д. № 158/2022г. по описа на Окръжен съд - С., лихвата се дължи именно до **24.04.2023 г.**, а не до 20.12.2023 г., когато З.Д. АД е внесъл сумата от 246 416 лв. /125 990, 50 евро/по сметка на ВКС като обезпечение за спиране изпълнението на решение по в.т.д. 476/23 г. по описа на Апелативен съд – П..

Предвид гореизложеното съдът намира, че М. С. Г. следва да заплати на З.Д. АД сумата от **52 000 лв. /26 587, 17 евро/** (два иска от по 26 000 лв. – 13 293, 59 евро) - частично предявени от сумата 600 000 лв. /306 775, 12 евро/ (два иска от по 300 000 лв. - 153 387, 56 евро), представляващи обезщетение за

неимуществени вреди ведно със лихва в размер от **7 687, 49** лв. / 3 930, 55 евро/ за периода от 25.11.2021 г. до 24.04.2023 г., като **ОТХВЪРЛЯ** предявеният иск над сумата от **7 687, 49** лв. /3 930, 55 евро/ до претендиания размер от **12 070,90** лв. /6 171, 75 евро/ и за периода от **25.04.2023** г. до **20.12.2023** г. като неоснователен.

По отговорността за разноси:

Ищецът З.Д. АД е направил в настоящото производство следните разноси: държавна такса в общ размер на **2 562, 84** лв. /1 310, 36 евро/. Ответното дружество претендира юрисконсултско възнаграждение, но видно от данните по делото, З.Д. АД е представляван от адвокати, а не от юрисконсулт, поради което няма основание да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

С оглед изхода на делото М. С. Г. следва да заплати на З.Д. АД направените по делото разноси в размер на **2 387, 50** лв. /1 220, 71 евро/ **съразмерно с уважената част от исковете.**

В хода на производството е представен договор за правна защита и съдействие сключен с ответника М. С. Г., в който е обективизирано договорено адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв.

Съгласно решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС Наредба № 1/2004 г. за МРАВ е равнозначна на хоризонтално определяне на задължителните минимални тарифи, забранено от чл. 101 от ДФЕС, имащ директен ефект в отношенията между частноправните субекти и пораждащ правни последици за тях, поради което се явява нищожна. В този смисъл съдът е свободен за определи размера на дължимото адвокатското възнаграждение по своя преценка, съобразявайки се с приетите до настоящия момент критерии – фактическа и правна сложност на делото, обем на осъществената правна защита – написване на искова молба или подаване на отговор, явяване в съдебни заседания, представяне или не на писмени бележки по делото, както и броя на проведените съдебни заседания.

Доколкото актовете на СЕС за задължителни за българските съдилища, претендираното от адв. М. адвокатско възнаграждение следва да бъде определено от съда по посочените по - горе критерии.

В конкретния случай предметът на делото е предявен регресен иск, проведени са две съдебни заседания, на които адв. М. се е явил. Съдът намира, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност, поради което определя адвокатско възнаграждение в размер на **4 650** лв. /2 377, 51 евро/.

С оглед изхода на делото З.Д. АД следва да заплати на адв. А. М. адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ в **размер на 318,13** лв./162, 66 евро/ **съразмерно с отхвърлената част от**

исковете.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА М. С. Г. с ЕГН *****, със съдебен адрес: град С.** да заплати на З.Д. АД с ЕИК **, със седалище и адрес на управление: гр. С.** сумата от **26 587, 18 евро /52 000 лв./** (два иска от по 13 293, 59 евро /26 000 лв./- частично предявени от сумата от 306 775, 12 евро /600 000 лв./ два иска от по 153 387, 56 евро /300 000 лв./, представляващи обезщетение за неимуществени вреди ведно със лихва в размер от **3 930, 55 евро /7 687, 49 лв./** за периода от 25.11.2021 г. до 24.04.2023 г., като **ОТХВЪРЛЯ** предявеният иск за лихва над сумата от **3 930, 55 евро /7 687, 49 лв./** до претендирания размер от **6 171, 75 евро /12 070,90 лв./** и за периода от **25.04.2023 г. до 20.12.2023 г. като неоснователен.**

ОСЪЖДА М. С. Г. с ЕГН *****, със съдебен адрес: град С.** да заплати на З.Д. АД с ЕИК **, със седалище и адрес на управление: гр. С.** направените по делото разноски в размер на **1 220, 71 евро /2 387, 50 лв./** съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА З.Д. АД с ЕИК **, със седалище и адрес на управление: гр. С.** да заплати на адв. А. М. от САК, с адрес: гр. С. адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ в размер на **162, 66 евро /318,13 лв./** съразмерно с отхвърлената част от исковете.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред П. апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – С.: _____